

е имало заможни и интелигентни сливенци. Единъ отъ най-виднитѣ и юначни „улинтири“ е билъ *Петръ Бояджиолу*, или както го наричали руситѣ: *Петрушъ*. Той, начело на сливенска чета отъ 40 души, ударва на с. *Сотиря* и излавя 100 турци, 30 отъ които, прочути по нѣкакви „зулумлуди“, сж били посѣчени на мѣстото, а останалитѣ — доведени въ Сливенъ като роби. Изложили ги на единъ „ачиклъкъ“, дѣто се събрали сливенци и руси на зрѣлище. Руситѣ се възхитили, а самия генералъ (Монтрезоръ) потупалъ Петруша по рамото. (Това ще е било на слѣдния дѣнь отъ идването на руситѣ въ Сливенъ, защото два дена слѣдъ тая дата генералъ Монтрезоръ е трѣбвало да иде въ Котелъ прѣзъ с. *Сотиря* и Мараша, по които пѣтица той трѣбвало да бже сигуренъ откъмъ въоръжени турски сили). Горниятъ примѣръ заразява и други сливенски „мжжаги“. Извѣстниятъ сливенецъ *Х. Александрия* се похвалилъ, че ще налови двойно толкова турци. Ударва той съ 50 — 60 души къмъ селото *Оризари*, днесъ Ново-Загорско, което тогава било населено само съ турци. Но тукъ участъта на сливенскитѣ „улинтири“ била трагична. Оризарци освѣнъ че били въоръжени, но свикватъ турска помощъ и отъ близкитѣ села Бинкостъ, Алобасъ и т. н., та освѣнъ че дали отпоръ на „улинтиритѣ“, но избиватъ мнозина отъ тѣхъ.¹⁾ *Х. Александрия* едвамъ се спасилъ отъ явна смъртъ, избѣгва въ Сливенъ и съобщава на руситѣ, че Оризарскитѣ турци искали да се биятъ“, за това прѣдложилъ да му дадатъ една помощъ отъ два топа. Руситѣ повѣрвали, но когато пристигатъ въ Оризари, истината излѣзла на явѣ. Турцитѣ заявили, че не искатъ да се биятъ, защото за такъвъ случай трѣбвало да има „хаберъ“ отъ султана, а просто се защищавали срѣщу *Х. Александриевитѣ* „улинтири“. Въпросътъ се свършилъ съ обезоръжаването на тия турци, а *Х. Александрия* останалъ нѣкакси посраменъ. Той не се отчаялъ, събралъ отново една чета и нападналъ по-близкото село *Чаирлии*, но и тукъ сждбата не му помогнала, тѣй като нападението е станало ноцѣ, а при отбраната на турцитѣ, „улинтиритѣ“ едва не се избили помежду си въ мрачината, та самъ *Х. Александрия* е трѣбвало да се върне прѣзъ Хамамъ-Баиръ „по калцуни“ срѣдъ ноцѣ. . . . Вече на третия опитъ, слѣдъ като се приготвилъ мжжката да си отмъщава въ други села, той дѣй-

¹⁾ Разправятъ, че между падналитѣ въ схватката, единъ се прѣсторилъ на мъртавъ. Когато турцитѣ се нахвърлили върху имъ да ги обиратъ и прибератъ оръжието имъ, съгледали единъ хубавъ прѣстенъ на ржката на прѣсторения мъртвецъ и безъ да подозиратъ, че той е живъ, слѣдъ като не можли да му извадятъ прѣстена, отрѣзали самия прѣстъ. „Мъртвецътъ“ не мрѣдналъ и привечеръ се измъкналъ между труповетѣ на другаритѣ си и се връща въ Сливенъ. Той живѣлъ скоро до прѣди освобождението въ Влашко.